

Publicerad 2023-10-09 06:55 av lundagatan

Köket

Jag kan se att det inte är över med mig än
Genom denna bröllopskanna i tjockt glas
Fylld med vatten.
Jag är besatt av det.
Sitter där redo
På tröskeln mellan köket
Och det gaslampsförsedda rummet.
Vad tror den att det är,
Någon form av kristallkula?
Jag tänkte knappt på det
Under tiden på dagen,
Så obemärkt det verkade,
Innan det blev ett galet ljus
Som kastar (aningen arrogant)
Dessa Platonska förhandstittar
Av evigheten
På vår vitkalkade vägg.
Nu när jag är trött,
Och solen har gått ner igen
Över barmark och spindelnät,
På högar av handdukar
Och tvättade ostrukna skjortor
Dras jag till det,
Trots mig själv.
Behöver den typen av excentricitet.
Upphöjer mitt kök som Delfiskt fläckfritt,
Hängande, litet ljus, med taket sluttande,
Hyllor av tallrikar och blommiga koppar.
Påskyndad i sitt klara och skinande öga,
Vita vindspel
Pappersliknande som månpengar,
Simmar mot sekelpäronen av brons,
Den blåroda kaffekannan.
Oanvända kastruller,
Svartad apelsinkross,
Grön potatiskniv,
Avlägsnar dess feta hud och glöder
Som tidlösa artefakter.
Och jag är glad

Och lika längtansfull
Som om jag vore ett spöke.
Kommer tillbaka till er,
Förvånad över denna synlighet,
Längtar efter att röra
De mörka nattrutorna i köket
Där kopparkrukor och kinesisk mässing
Går dubbla i rad, två och två.
Speglande som förr,
Lyser alltid två och två.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren lundagatan med Poeter.se id #231655 innehar upphovsrätten